

ÎN MÂINILE LUI DUMNEZEU

EXEMPLE DE CREDINȚĂ
DIN TEXTELE BIBLIEI

J. VERDIÁ (ED.)

J. Verdiá (Ed.)

ÎN MÂINILE LUI DUMNEZEU

EXEMPLE DE CREDINȚĂ DIN TEXTELE BIBLIEI

www.opusdei.org

Conținuturi

- „În mâinile lui Dumnezeu”: INTRODUCERE
- Exemple de credință (I): Abraham
- Exemple de credință (II): Vocația și misiunea lui Moise
- Exemple de credință (III): David
- Exemple de credință (IV): Profetul Ilie
- Exemple de credință (V): Maria, model și maestră a credinței
- Exemple de credință (VI): Credința sutașului
- Exemple de credință (VII): Sfântul Petru și drumul credinței

„În mâinile lui Dumnezeu”: INTRODUCERE

„Ne lipsește credința. În ziua când vom avea virtutea aceasta — încrezători în Domnul și în Maica sa, — vom fi curajoși și sinceri. Dumnezeu, care este Dumnezeul de totdeauna, va face atunci minuni prin mâinile noastre”[1]. Nevoia de a redescoperi credința și de a o lăsa să pătrundă întreaga noastră viață constituie tocmai axa centrală a primei enciclice a papei Francisc, *Lumen fidei*: „Credința ne deschide drumul și ne însoțește pașii de-a lungul istoriei. De aceea, dacă vrem să înțelegem ce este credința, trebuie să povestim parcursul ei, drumul oamenilor credincioși”[2].

În paginile următoare vom evoca câteva personaje ale istoriei sacre din Vechiul și Noul Testament care, prin viața lor, au arătat apropierea lui Dumnezeu față de oameni. Este vorba despre articole elaborate în contextul Anului Credinței, convocat de Benedict al XVI-lea în octombrie 2012 și încheiat în noiembrie 2013 de papa Francisc. Textele, publicate în acele luni pe opusdei.org, au ca scop să faciliteze rugăciunea personală asupra acestei virtuți teologale, luând în considerare unele dintre aspectele sale așa cum le găsim întrupate în anumite personaje ale Sfintei Scripturi. Exemple precum cel al Sfintei Fecioare Maria, prin a cărei credință Fiul S-a făcut trup și care este numită fericită de toate generațiile[3]; cel al Apostolilor, care au lăsat totul pentru a-L urma pe Învățător și au vestit Vestea cea Bună până la marginile lumii cunoscute; sau cel al altor bărbați și femei ne vor ajuta să experimentăm bucuria credinței și să o transmitem celor din jurul nostru. Într-o lume însetată de Dumnezeu, acești martori constituie o chemare și un impuls pentru a „oferi celorlalți mărturia explicită a iubirii mântuitoare a Domnului, care, dincolo de imperfecțiunile noastre, ne oferă apropierea Sa, Cuvântul Său, puterea Sa și dă sens vieții noastre”[4], pentru a duce „căldura soarelui credinței”[5] în atât de multe locuri.

J. Verdiá, Mai 2017

[1] Sf. Josemaría, *Forja*, nr. 235.

[2] Francisc, Scrisoarea enc. *Lumen fidei*, 29-VI-2013, nr. 8.

[3] Cf. Lc 1,48.

[4] Francisc, Exhort. apost. *Evangelii gaudium*, 24-XI-2013, nr. 121.

[5] Sf. Josemaría, *Drum*, nr. 575.

[Înapoi la conținut](#)

Exemple de credință (I): Abraham

ABRAHAM, TATĂL NOSTRU ÎNTRU CREDINȚĂ

Cartea Genezei povestește viața lui Abraham începând cu momentul în care Domnul Și-a încrucișat drumul cu cel al lui său și i-a schimbat radical viața. Deși scriitorul sacru nu încearcă să ofere o biografie detaliată, el prezintă numeroase episoade care arată credința profundă a sfântului patriarh și modul în care L-a lăsat pe Dumnezeu să i se manifeste în viață.

Dumnezeu îi promite un pământ nou unde să trăiască împreună cu mulți urmași, dar Abraham va trebui să pornească într-o călătorie: *Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare.* [1] Cândva după acest moment, Dumnezeu însuși îi schimbă numele: *și nu te vei mai numi Avram, ci Abraham,* [2] pentru a arăta conferirea „unei personalități și misiuni noi, după cum poate fi observat din semnificația noului său nume: „tată a multe popoare.”” [3] Acest nou nume arată cu claritate că rolul major al patriarhului depinde de legământul său cu Dumnezeu și de respectarea acestuia.

Abraham a ascultat comanda lui Dumnezeu și a urmat-o, fără să dea multă atenție la ce păreau să fie circumstanțele. De ce să abandoneze siguranța țării de origine și să aștepte urmași când atât el, cât și soția lui, erau deja în vârstă? Dar Abraham a avut încredere în Dumnezeu, în înțelepciunea, bunătatea și puterea Sa fără limite. Episodul Sodomei și Gomorei [4] arată, pe lângă gravitatea păcatului care îl ofensează pe Dumnezeu și îi distruge pe oameni, puternica familiaritate a lui Abraham cu Domnul său. Dumnezeu nu i-a ascuns ce era pe cale să facă și i-a acceptat sfântului patriarh rugăciunea de intervenție. Răspunsul credinței se bazează pe încredere, pe o relație personală cu Dumnezeu.

Cunoașterea lumii, bunul simț, experiența, mijloacele umane, toate își au importanța proprie. Dar dacă înțelegerea ne rămâne blocată la nivelul prudenței umane, percepția noastră asupra realității va fi falsă și incompletă, deoarece Dumnezeu Tatăl nostru ne veghează tot timpul, iar puterea Sa a rămas la fel de mare. Sfântul Josemaría insistă: „În lucrarea voastră apostolică aveți dreptul – este de datoria voastră – să vă gândiți ce mijloace vă poate oferi lumea (2+2=4), dar nu uitați – niciodată! – că, din fericire, calculele voastre trebuie să includă și o altă variabilă: Dumnezeu+2+2...” [5]

Dificultățile vieții, indiferent cât de grave ar părea, nu sunt niciodată fără de întoarcere. Dumnezeu este corect și își respectă întotdeauna promisiunile. Abraham acționează conform acestei realități. Valoarea exemplară a credinței lui

Abraham este alcătuită din trei caracteristici cheie: supunere, încredere și devotament.

Supunerea în credință

Abraham își mărturisește credința în primul rând prin supunerea față de Dumnezeu. Supunerea are nevoie de ascultare, pentru că avem nevoie, înainte de toate, să fim atenți, mai precis, să știm ce dorește cealaltă persoană pentru a putea să răspundem și să îi îndeplinim dorințele. În Sfânta Scriptură, supunerea nu include doar îndeplinirea mecanică a unei porunci; implică o atitudine activă care ne pune în joc inteligența de a-I răspunde lui Dumnezeu care se dezvăluie, ducând la aderarea, cu toată puterea și priceperea noastră, la voința divină. „De îndată ce Dumnezeu îl cheamă, Abraham pornește, „așa cum îi spusese Domnul" (*Gen 12:4*); inima lui Abraham este cu totul supusă Cuvântului, și deci I-a dat ascultare." [6]

Supunerea în credință merge mult mai departe decât simpla disciplină: are nevoie de acceptarea liberă și personală a cuvântului lui Dumnezeu. Această acceptare are loc, de asemenea, în multe momente din viața noastră când putem să acceptăm cuvântul Domnului sau să îl respingem, prin a lăsa să prevaleze propriile idei asupra voinței divine. Supunerea prin credință este răspunsul dat chemării lui Dumnezeu de a călători și de a avea o relație de prietenie cu El. „A asculta (din latină, *ob-audire*, „a auzi sau a asculta") în credință înseamnă a se supune în mod liber cuvântului auzit, pentru că adevărul lui este garantat de Dumnezeu, care este Adevărul însuși. Abraham este modelul acestei ascultări pe care ni-l propune Sfânta Scriptură. Fecioara Maria este realizarea ei cea mai desăvârșită." [7]

Încrederea și abandonul în Dumnezeu

Când ne gândim la exemplul lui Abraham, vedem prezența credinței în întreaga sa viață, credință care este pusă pe primul plan în special în momentele de întuneric, când dovezile umane nu sunt suficiente. Credința implică întotdeauna o anumită obscuritate, o viață trăită în mister, conștienți că nu vom obține niciodată o explicație completă și o înțelegere perfectă, deoarece aceasta nu ar mai fi credință. Cum este scris și în Epistola către Evrei, *credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute*. [8] Lipsa dovezilor în credință este depășită de încrederea în Dumnezeu. Prin credință, patriarhul a pornit pe un drum fără a ști unde duce. Cum este scris în *Catehismul Bisericii Catolice*, Abraham a trebuit să aibă o mare încredere în Dumnezeu pentru a trăi „ca un străin și pelerin în Pământul făgăduinței," [9] și a se confrunța cu sacrificiul fiului său. *Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și acolo arde-l de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu*. [10]

Credința lui Abraham este dezvăluită strălucit atunci când este gata să renunțe la fiul său, la Isaac. Sacrificiul propriului fiu este o profeție a lui Cristos, care s-a jertfit pentru salvarea lumii. Este ceva atât de uluitor încât nu are nevoie de comentarii. Abraham nu se revoltă împotriva lui Dumnezeu. Nu Îl pune la îndoială, nu ezită, ci are încredere în El. Abraham pornește la drum, atent la vocea Domnului și, la finalul călătoriei, la muntele Moria, descoperă că Dumnezeu nu dorește sacrificiul sângelui lui Isaac. *Să nu-ți ridici mâna asupra*

copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu și că pentru mine n-ai cruțat nici pe singurul fiu al tău... Abraham a numit locul acela „Dumnezeu poartă de grijă”; de aceea se zice astăzi, „în munte Domnul Se arată” [11]

Și în viețile sfinților se pot petrece evenimente similare. De exemplu, ne aducem aminte de momentul în care Sfântul Josemaría a crezut că Dumnezeu îi cere să părăsească Opus Dei pentru a începe o nouă fundație pentru preoții diecezani. Ce sacrificiu uriaș! De fapt, după ce a vorbit cu mai mulți oameni de la Sfântul Scaun, le-a spus chiar și lui Don Alvaro, mătușii Carmen, unchiului Santiago, membrilor Consiliului General și altor câțiva despre decizia sa. „Dar Dumnezeu nu a dorit asta, și cu mâna sa miloasă, iubitoare și părintească m-a eliberat de acest sacrificiu teribil pe care mă pregăteam să-l fac prin părăsirea Opus Dei. Informasem deja Sfântul Scaun în mod neoficial privind intenția mea... dar mai târziu am văzut clar că această nouă fundație, această nouă asociație, nu era necesară, deoarece preoții diecezani se potrivesc perfect în Lucrare.” [12] Așa cum Abraham a fost eliberat, așa a fost și Sfântul Josemaría. Domnul nostru l-a făcut să înțeleagă că preoții diecezani pot face parte din Opus Dei și pot fi admiși ca membri ai Societății Sacerdotale a Sfintei Cruci, fără ca acest lucru să le afecteze situația în dioceza proprie; sau, mai degrabă, uniunea lor cu restul preoților și cu episcopul lor va fi, în realitate, mai puternică.

Credința care este devotament

Credința lui Abraham este prezentată și ca devotament; confruntat cu evenimente potrivnice, el perseverează în decizia de a îndeplini voia lui Dumnezeu. Credința sa se bazează pe cuvântul Domnului și, prin urmare, duce la decizii îndelung cumpănite care nu fac obiectul unei „revizii” sau „reconsiderări” ulterioare. *Să ținem mărturisirea nădejdi cu neclintire, pentru că credincios este cel ce a făgăduit.* [13] În viață, vor fi întotdeauna momente care ne ajută, cu harul Domnului, să ne întărim și să ne confirmăm credința. Abraham a fost supus unei încercări extraordinare: obligația sacrificării persoanei care era rodul promisiunii făcute lui. Sfântul patriarh nu a trebuit doar să se confrunte cu situații dificile, ci și să nu își piardă speranța, [14] deoarece situațiile îl invitau să „judece” voința divină, să se îndoiască de Dumnezeu însuși și de devotamentul său. Aici este cheia tentației cu care s-a confruntat Abraham.

Și noi ne putem afla în situații în care simțim că Dumnezeu ne cere ceva dificil: să înaintăm în viața noastră creștină, să renunțăm la un mod de a face lucrurile sau chiar la un fel de a fi care este deja puternic înrădăcinat în noi, dar care poate diminua succesul apostolatului nostru. Ar putea apărea tentația de a înăbuși această tulburare, de a face ca propriile dorințe să pară ca voia Domnului: „tentația de a-L lăsa deoparte pe Dumnezeu pentru a ne pune pe noi pe primul loc este întotdeauna prezentă.” [15]

Abraham nu a făcut asta. El a mers la Muntele Moria în timpul unui profund conflict interior, dar convins că, mai devreme sau mai târziu, *Dumnezeu va purta de grijă.* [16] Și Dumnezeu, care este hotărât să Se facă înțeles, a dat. Pentru a primi lumină, Abraham a trebuit să parcurgă întreaga călătorie, să înceapă să meargă și să ajungă la capăt. Și noi, dacă vom căuta să facem tot timpul voia Domnului, vom descoperi că, în ciuda limitărilor noastre, Dumnezeu ne va face viețile utile. Vom ști și vom simți că Dumnezeu ne iubește, și nu ne va fi teamă să

Îl iubim: „Credința este profesată cu buzele și inima, cu cuvinte și cu dragoste.” [17]

[1] *Gen* 12:1-2.

[2] *Gen* 17:5.

[3] *Biblia Navarra* 1 (1997), Comentariu la *Gen* 17:5.

[4] A se vedea *Gen* 18-19.

[5] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 471.

[6] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 2570.

[7] *Idem*. Nr. 144.

[8] *Evrei* 11:1.

[9] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 145.

[10] *Gen* 22:2.

[11] *Gen* 22:12-14.

[12] Sfântul Josemaría, *Scrisoare*, 24 decembrie 1951, nr. 3.

[13] *Evrei* 10:23.

[14] A se vedea *Romani* 4:18.

[15] Papa Francisc, Audiență generală, 10 aprilie 2013.

[16] *Gen* 22:8.

[17] Papa Francisc, Audiență generală, 3 aprilie 2013.

[Înapoi la conținut](#)

Exemple de credință (II): Vocația și misiunea lui Moise

Am văzut de ce credința lui Abraham este un model de supunere și încredere în Dumnezeu, într-o asemenea măsură încât este numit, în mod corect, *tatăl tuturor credincioșilor*. [1] Acum vom privi la câteva episoade din viața lui Moise, prin care putem vedea credința ca pe un angajament luat în fața lui Dumnezeu.

Într-adevăr, viața lui Moise a fost, în totalitate, un răspuns de credință la revelația lui Dumnezeu. Citim astfel în Scrisoarea către Evrei: *Prin credință a ieșit din Egipt, fără să se teamă de mânia monarhului; el a perseverat, ca și când L-ar fi văzut pe Cel Ce este nevăzut. Prin credință a instaurat Paștele și stropirea cu sânge, pentru ca Nimicitorul să nu-i omoare pe întâii lor născuți. Prin credință a trecut poporul prin Marea Roșie ca pe uscat. Când au încercat însă și egiptenii lucrul acesta, s-au înecat.* [2]

Când Dumnezeu se apropie de noi, invitându-ne să avem credință, nu ne spune doar ce este adevărat; ni se dă pe El Însuși. Acceptarea darului credinței ne face să începem călătoria spre Dumnezeu și să ne dăm Lui, din dragoste, în totalitate. „Dumnezeu te așteaptă! Deci, oriunde te vei afla, trebuie să vrei să-L imiți; să te unești cu El într-o bucurie, dragoste, entuziasm, chiar dacă se întâmplă într-o zi – sau în mod obișnuit – să faci lucrurile în silă. Dumnezeu te așteaptă... și El te vrea credincios Lui!” [3]

Răspunsul credinței dă lumină întregii noastre vieți; mai mult, îi dă conștiința unei misiuni. „Credința și chemarea creștină ne afectează existența nu doar în parte, ci în totalitate. Relațiile noastre cu Dumnezeu ne cer să ne dăruim Lui în totalitate. Un credincios își vede viața, în toate dimensiunile sale, dintr-o nouă perspectivă: cea care ne este dată de Dumnezeu.” [4] Prin urmare, credința „devine un nou criteriu de înțelegere și comportament care ne schimbă întreaga viață.” [5] A avea credință și a te dăruia Domnului într-o viață cu misiune apostolică sunt două fețe ale aceleiași monede.

Trăind prin lumina credinței

La nașterea lui Moise, faraonul a ordonat uciderea tuturor pruncilor băieți născuți din israeliți. *Prin credință, Moise... a fost ascuns trei luni de părinții săi.* [6] Această frază sugerează că, prin credință, părinții săi au înțeles că moartea copilului nu era din voia Domnului, și că aceasta le-a dat puterea să nu se supună ordinului faraonului. Nu ar fi putut să își imagineze tot ce avea să depindă de această decizie. Când au renunțat, potrivit acestei credințe, la fiul lor, Providența

Divină nu doar le-a permis să îl vadă adoptat de către o prințesă egipteană, dar i-a și permis mamei sale să continue să îl hrănească și să îl îngrijească. [7]

Moise a crescut în palatul faraonului și a fost educat în toate științele egiptene. Dar ceva s-a întâmplat care i-a schimbat viața în mod radical. Pentru a apăra un israelit, a ucis un egiptean și a devenit un proscris. În alegerea lui Moise de a lua partea fratelui său israelit putem vedea o decizie bazată pe o convingere de credință, pe conștientizarea faptului că face parte din poporul ales. *Prin credință a refuzat Moise, când a crescut, să fie numit „fiul fiicei lui Faraon”, alegând mai degrabă să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât se bucură de păcat pentru puțin timp. El a considerat abuzul suferit pentru Cristos ca fiind o bogăție mai mare decât bogățiile Egiptului, pentru că el își ațintise privirea la răsplata viitoare.* [8]

Prin lumina credinței, Moise a recunoscut că a deveni parte din ținta urii și disprețului suferite de israeliți avea o valoare infinit mai mare decât plăcerile materiale ale Egiptului, plăceri care ar duce la o rătăcire spirituală. „Eu îți voi spune care sunt comorile omului, pentru ca să nu le risipești: foame, sete, căldură, frig, durere, necinste, sărăcie, singurătate, trădare, calomnie, închisoare...” [9]

Pentru a nu fi capturat de faraon, Moise a trebuit să fugă din Egipt. Așa a ajuns în pământul Midian din Peninsula Sinai. Ar fi părut că bunele sale intenții și grija sa pentru prizonierii israelieni din Egipt nu i-au adus nimic bun. Cu toate acestea, oamenii nu sunt unicii actori din istoria lumii, și nici măcar nu au rolurile principale. Când Moise s-a stabilit în noua sa țară și-ar fi putut imagina, în mod rezonabil, că noua sa viață va decurge în mod normal. Dumnezeu a venit să îl întâmpine și i-a dezvăluit misiunea pentru care a fost destinat încă de la naștere. Aceasta a urmat să îi fie vocația și să îi definească sufletul.

Chemarea și răspunsul credinței

Misiunea lui Moise este creată în contextul istoriei patriarhilor. Dumnezeu, auzind gemetele copiilor lui Israel oprimați în Egipt, și-a adus aminte de legământul său cu Abraham, cu Isaac și cu Iacov, [10] și l-a ales pe Moise să îi elibereze poporul din sclavie. Pentru a-și respecta promisiunea dată lui Abraham, Dumnezeu intervine iar în istorie. În timp ce *Moise păștea turma lui ... Ietro, preotul din Midian ... Domnul i S-a arătat într-o flacără de foc care ieșea dintr-un tufiș. Moise s-a uitat într-acolo și a văzut că, deși tufișul ardea, totuși nu se mistuia. Atunci Moise a zis: „Trebuie să mă apropiu ca să văd această privesc deosebită, de ce nu se mistuie tufișul.” Când Domnul a văzut că el s-a apropiat să vadă, l-a chemat din tufiș.* [11] Povestea vocației lui Moise ne prezintă elementele de bază care se găsesc în fiecare chemare la a urma planurile Domnului: Dumnezeu ia inițiativa și se dezvăluie: îi încredințează persoanei o misiune, și promite sprijinul său pentru ca acea persoană să o îndeplinească.

Dumnezeu deschide o cale într-un mod extraordinar, și se adaptează persoanei căreia îi vorbește. După ce i-a atras atenția lui Moise cu tufișul în flăcări, i se adresează pe nume, „*Moise, Moise!*” [12] Repetiția numelui subliniază importanța a ce se întâmplă și dă certitudine chemării. Fiecare vocație include această conștientizare a apartinerii la Dumnezeu, a fi în mâinile Sale, care duce la pace interioară pentru acea persoană. Este ce a exprimat Isaia în imnul său: *Nu te teme, căci eu te-am răscumpărat; te-am chemat pe nume, ești al meu.* [13] Sfântul

Josemaria rostea cu mare plăcere aceste cuvinte, în combinație cu răspunsul dat de Samuel: „*Ecce ego, quia vocasti me* – Sunt aici pentru că Tu m-ai chemat!” [14]

Chemarea lui Dumnezeu aduce cu ea convingerea că vocația nu este doar fantezie sau rod al imaginației. Vocația lui Moise accentuează acest al doilea aspect al chemării, prin dezvăluirea modului în care Dumnezeu se descrie: *Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Abraham, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov* [15] – chiar Acela în care au crezut strămoșii săi. *Eu sunt cel ce sunt.* [16] Fiecare chemare divină include această inițiativă de apropiere prin care Dumnezeu se face cunoscut.

Am putea considera surprinzătoare reacția lui Moise. Chiar dacă a văzut minunea tufișului arzând, și fiind sigur de ce se întâmplă, el începe să găsească scuze: *Cine sunt eu, să merg la faraon?* [17] Moise încearcă să evite cererea Domnului - misiunea care îi este încredințată - deoarece este conștient de propriile lipsuri și dificultatea sarcinii. Credința sa este încă puțină, dar frica nu îl face să fugă de prezența lui Dumnezeu. Moise îi vorbește Domnului într-un mod simplu și îi enumeră obiecțiile, și îi permite lui Dumnezeu să își arate puterea și să ofere o soluție slăbiciuni sale.

În acest proces, Moise resimte personal puterea lui Dumnezeu, care începe să facă, prin el, unele dintre miracolele pe care Moise le va demonstra mai târziu faraonului. [18] În acest fel, Moise a realizat că limitările sale personale nu contează, deoarece Domnul nu îl va abandona; el a înțeles că Domnul va fi cel care îi va elibera poporul din Egipt. Tot ce trebuia să facă el, Moise, era să fie un bun instrument. În orice chemare la o adevărată viață creștină, Dumnezeu o asigură pe acea persoană de favoarea sa și își arată apropierea: *Voi fi cu tine.* Aceste cuvinte sunt repetate tuturor celor care au primit o misiune grea în folosul omenirii. [19]

Credința și fidelitatea față de misiunea lui Dumnezeu

Moise, conștient de misiunea sa, a fost întotdeauna ghidat de încrederea în promisiunea lui Dumnezeu de a-i lua pe cei din poporul ales în Pământul Făgăduinței, sigur că, cu ajutorul Domnului, va putea să depășească toate obstacolele. *Prin credință a instaurat Paștele și stropirea cu sânge, pentru ca Nimicitorul să nu-i omoare pe întâii lor născuți; prin credință a trecut poporul prin Marea Roșie ca pe uscat. Când au încercat însă și egipteanii lucrul acesta, s-au înecat.* [20] Dar această credință nu era fondată doar pe o chemare primită în trecut; a fost hrănită, mai degrabă, de un dialog simplu și umil cu Dumnezeu. Dumnezeu este invizibil, dar este făcut, într-un fel, vizibil de către credință, deoarece credința este un mod de a cunoaște lucruri care nu pot fi văzute. [21] Credința în Dumnezeu duce la punerea în practică a vocației personale - cu toate consecințele sale.

Deoarece credința este o realitate vie și care trebuie să crească, dialogul nostru cu Dumnezeu nu are sfârșit. Rugăciunea dă putere credinței și ne face conștienți de înțelesul vocațional al propriei existențe. O viață de credință care începe să se dezvolte care leagă rugăciunea de lucrurile de fiecare zi, ne îndeamnă să ne dăruim altora și să ne desfășurăm bogăția propriei vocații în mijlocul vieții obișnuite. De aici vine importanța învățatului de a se ruga și de a îi învăța și pe alții să o facă. Așa cum sfătuiă Sfântul Josemaría: „Multe lucruri, fie materiale,

tehnice, economice, sociale, politice sau culturale, atunci când sunt lăsate singure, sau în mâinile celor cărora le lipsește lumina credinței, devin obstacole formidabile împotriva vieții supranaturale. Formează un fel de asociație închisă ostilă bisericii. Tu, ca creștin și poate ca un cercetător, scriitor, om de știință, politician sau muncitor, ai datoria să sfințești acele lucruri. Adu-ți aminte că întregul univers – cum spune apostolul – geme în durerile facerii, așteptând eliberarea copiilor lui Dumnezeu." [22]

Moise este, pe scurt, un exemplu deosebit de bun al relației dintre credință, fidelitate și eficacitate. Moise este credincios și eficient deoarece Dumnezeu este aproape de el, iar Dumnezeu îi este aproape deoarece Moise nu încearcă să scape de privirea cercetătoare a Domnului, ci Îi vorbește direct despre propriile îndoieli, frici și slăbiciuni. Chiar și atunci când totul pare pierdut, chiar și când oamenii abia salvați își fac un vițel de aur pentru a-l idolatriza, încrederea lui Moise în Dumnezeu îl face să intervină pentru poporul său. Atunci păcatul lor este transformat în șansa unui nou început, ce arată chiar mai clar Milostivirea Domnului. [22] Deoarece Dumnezeu „niciodată nu obosește să ierte, ci noi suntem câteodată prea oboșiți să cerem iertare." [24]

Scrisoarea către Evrei descrie câteva momente excepționale în care credința lui Moise strălucește. Dar am putea să îi parcurgem toată viața și să găsim mult mai multe episoade. De exemplu, s-a supus și când a urcat pe Muntele Sinai să ia Tablele Legii, și când a stabilit și ratificat Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său. Cea mai succintă și exactă laudă este cea dată la sfârșitul Deuteronomului: *De atunci nu s-a mai ridicat în Israel niciun alt profet asemenea lui Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față.* [25]

Viața lui Moise a fost marcată de vocația sa unită inseparabil de misiunea dată: Dumnezeu i-a cerut lui Moise să îl elibereze și să îl conducă poporul, să îl ducă *din țara aceea într-o țară în care curge lapte și miere.* [26] Eliberarea lui Israel încredințată lui Moise prefigurează răscumpărarea creștină – mântuirea reală. Cristos este cel care, prin moartea și învierea Sa, ne-a răscumpărat din sclavia radicală a păcatului, deschizându-ne calea către adevăratul Tărâm al Făgăduinței, raiul. Exodul din vechime este îndeplinit, mai mult decât oriunde altundeva în inimile noastre și constă în răspunsul la grația divină. „Omul vechi" face loc „omului nou;" viața veche este părăsită, și acum putem păși în cea nouă. [27] Iar acest exod spiritual este o eliberare completă, capabilă să reînnoiască fiecare dimensiune personală și socială.

Dacă ne urmăm vocația și ne ajutăm prietenii să și-o urmeze pe a lor, vom aduce tuturor oamenilor faptele eliberatoare ale lui Cristos. După cum a spus Sfântul Părinte, trebuie să „învățăm să ieșim din noi înșine în căutarea altora, să călătorim chiar până la granițele existenței noastre." [28] *Ignem veni mittere in terram*, am venit să arunc foc pe pământ, [29], a spus Domnul nostru, referindu-se la dragostea sa aprinsă pentru umanitate. Iar Sfântul Josemaría s-a simțit obligat să răspundă, cu gândul la întreaga lume: *Ecce ego, sunt aici!*

S. Ausin – J. Yaniz

[1] *Romani* 4:11

[2] *Evrei* 4:11

- [3] Sfântul Josemaria, *Forja*, 51
- [4] Sfântul Josemaría, *Es Cristo que pasa*, 46
- [5] Benedict XVI, *Motu Proprio Porta Fidei*, 11 octombrie 2011, nr. 6
- [6] *Evrei* 11:23
- [7] A se vedea *Exodul* 2:1-10
- [8] *Evrei* 11:24-26
- [9] Sfântul Josemaría, *Drum*, 194
- [10] *Exodul* 2:24
- [11] *Exodul* 3:1-4
- [12] *Exodul* 3:4
- [13] *Isaia* 43:1
- [14] Sfântul Josemaría, *Drum*, 984. A se vedea și comentariul asupra acestui punct în istoria critico-istorică editată de P. Rodríguez.
- [15] *Exodul* 3:6
- [16] *Exodul* 3:14
- [17] *Exodul* 3:11
- [18] A se vedea *Exodul* 4:1-9
- [19] A se vedea Geneza 28:15; Iosua 1:5; etc.
- [20] *Evrei* 11: 28-29
- [21] A se vedea *Evrei* 11:1
- [22] Sfântul Josemaría, *Brazdă*, 311
- [23] *Exodul* 33:1-17
- [24] Papa Francisc, *Angelus*, 17 martie 2013
- [25] Deuteronom 34:10
- [26] *Exodul* 3:8
- [27] A se vedea *Romani* 6:4
- [28] Papa Francisc, audiența din 27 martie 2013
- [29] *Luca* 12:49

[Înapoi la conținut](#)

Exemple de credință (III): David

David, un om după inima lui Dumnezeu

Regele David joacă, în Sfânta Scriptură, un rol cheie. Există mai multe pagini dedicate vieții sale decât oricărei alte persoane din Vechiul Testament. David „este, prin excelență regele, *după inima lui Dumnezeu*, păstorul care se roagă pentru poporul său și în numele acestuia. Supunerea sa față de voința lui Dumnezeu, lauda și cânta oferite vor fi un model de rugăciune.” [1] După studierea rolului credinței în viața lui Moise și văzând legătura strânsă între trăirea unei vieți de credință și acceptarea în întregime a propriei vocații, exemplul lui David ne poate ajuta să vedem cum credința duce la o atitudine activă de încredere și abandon în mâinile Domnului, chiar atunci când suntem confrunțați cu propriile căderi și păcate.

În mâinile Domnului

Cele două cărți ale lui Samuel și prima carte a Regilor [2] povestesc cu mult realism istoria Regelui David, chiar dacă nu întotdeauna în ordine cronologică. Viața sa a fost plină de provocări și încercări: autorul sacru subliniază că Dumnezeu este întotdeauna cu David, și că, în momente de pericol, David își pune soarta în mâinile Domnului. El se abandonează total voinței lui Dumnezeu, „având certitudinea că, indiferent de dificultatea încercărilor, de duritatea problemelor, de acuitatea suferințelor, nu vom cădea niciodată din mâinile Domnului, acele mâini care ne-au creat, care ne susțin și ne însoțesc de-a lungul vieții, deoarece ele sunt călăuzite de o dragoste infinită și de neclintit.” [3]

Atenția ne este atrasă și de modul în care planurile lui Dumnezeu s-au împlinit în David. Acesta a fost uns rege, după ce Dumnezeu l-a ales, de către profetul Samuel, în ciuda faptului că era cel mai neimportant dintre frații săi: *Domnul nu se uită la ceea ce se uită omul; omul se uită la înfățișare, pe când Domnul se uită la inimă.* [4] Ungerea în sine nu i-a oferit tronul lui David. El a trebuit să înfrunte opoziția lui Saul înainte de a fi proclamat și uns de către popor ca Rege al Iudeii. Și încă șapte ani au trebuit să treacă până a fost proclamat rege al întregului Israel, după o luptă grea cu fiul lui Saul, Ishbosheth. [5] *David a înțeles că Domnul l-a pus drept rege peste Israel și i-a întărit domnia de dragul poporului Său, Israel.* [6]

La început, pare că David a ajuns pe tron datorită propriului curaj și iscusințe. Dar povestea sa ne învață că „omul cu credință vede viața, în toate dimensiunile sale, dintr-o perspectivă nouă: cea care ne este dată de Dumnezeu.” [7] Sfânta Scriptură ne arată că Dumnezeu contează pe inițiativele oamenilor și efortul depus pentru îndeplinirea planurilor Sale. Ce s-ar fi întâmplat dacă David, un om

cu credință, ar fi crezut că este suficient să lase timpul să treacă pentru a primi ceea ce i-a fost promis de Dumnezeu, sau nu ar fi făcut nimic, ci doar ar fi așteptat ca oamenii să îl aclame?

Sunt multe momentele din istoria lui David care ne permit să contemplăm exemplul credinței sale. El își îndeplinește îndatoririle, încrezător că Dumnezeu îi este alături și că îl va face victorios. Un episod bine-cunoscut este lupta sa cu Goliat, uriașul din armata filistenilor. Textul descrie dimensiunea și dotarea militară impresionantă a armatei filistenilor, ca și slăbiciunea comparativă a lui David, un mic păstor novice în arta războiului, a cărui unică armă este o praștie. Dar cel mai puternic contrast este în atitudinea celor doi combatanți. Mândria Filistinei, care desfide *oștirile Dumnezeului celui viu*, [8] este în opoziție cu credința lui David, care merge la luptă *în numele Dumnezeului lui Israel*, [9] convins că *Domnul, Care m-a izbăvit din laba leului și a ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean*. [10]

Credința sa a fost cea care l-a determinat pe David să se pregătească așa cum a putut mai bine. Și-a ales drept armă praștia, cu a cărei putere era familiarizat, și și-a ales cu atenție pietrele pe care urma să le arunce. Mijloacele sale erau mult mai slabe decât armele inamicului, dar cu ele a obținut victoria: „Slujește-L pe Dumnezeul tău cu cinste, fii credincios Lui, și nu te preocupa de nimic altceva. Pentru că este adevărat că *dacă tu cauți cu toată puterea împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, El îți dă și celelalte lucruri – necesități materiale, mijloace – pe deasupra*.” [11] Credința lui David și încrederea sa în Dumnezeu l-au făcut să își folosească toată dibăcia. Acesta este modul în care creștinii ar trebui să se lupte pentru a face cunoscute lucrările Domnului: pentru că „cel care-și trăiește în mod sincer credința știe că bunurile acestei lumi sunt mijloace, și le folosește cu generozitate, cu eroism.” [12]

David s-a folosit de toate mijloacele disponibile, punând, totodată, rezultatele acțiunilor sale în mâinile Domnului. Credința sa în Dumnezeu l-a făcut să nu își piardă curajul, chiar și atunci când circumstanțele deveneau dramatice: *mai multe pasaje din Scriptură, în multiplele lor aluzii, ne confirmă că inter médium montium pertransibunt aquae (Psalmi 103/104:10) – apele vor traversa și munții. Această certitudine se opune celei mai mici umbre de descurajare, chiar și când obstacolele par la fel de netrecut ca vârful munților. Iar aceasta este calea corectă de a ajunge în Rai, cu siguranța că apele sfinte ne vor curăța de toate limitările și ne vor da putere, pentru a ne aduce la Dumnezeu*. [13]

Smerenia întoarcerii la Dumnezeu

Viața lui David ne învață un alt aspect al încredințării sinelui în mâinile Domnului. Biblia arată foarte clar că David era un păcătos. Poate cel mai cunoscut episod a fost adulterul său cu Bathsheba. [14] Voința sa amorțită a fost ceea ce l-a dus în păcat, voință care, ulterior, a devenit strâmbă, uitând de toate harurile primite de la Dumnezeu.

Cartea lui Samuel ne spune că, în acea perioadă, urma să înceapă războiul împotriva amoritilor. David și-a trimis armata la război. Dar el însuși a rămas în spatele frontului, la Ierusalim. Încetul cu încetul, sunt arătate circumstanțele care au dus la declinul moral al lui David: el și-a abandonat obligația de a fi în fruntea armatei, obicei al regilor, preferând să rămână, în confort, în oraș; aici își

petrecea zilele alene, trezindu-se după-amiază și pierzându-și timpul pe terasă. După un eșec imprudent și indiscret de a-și feri privirea, el cedează tentației, trimite mesageri pentru a afla dacă poate să facă ce dorește și, în final, comite păcatul grav al adulterului. Toate acestea au fost urmate de un păcat încă și mai mare: uciderea lui Urie, soțul legitim al Bathshebei.

Episodul ne dezvăluie trista capacitate de a păcătui a inimilor oamenilor, indiferent de intențiile inițiale bune ale persoanei respective sau de darurile divine primite. David s-a comportat într-un mod care ar părea de necrezut dacă privim istoria sacră și credința de care a dat dovadă în trecut. Dar David a permis neglijenței și senzualității să îi corupă voința. Învățătura biblică este clară: când cineva pune pe planul al doilea dorința pentru bine, voința i se poate deforma până la punctul în care îi întunecă total intelectul, ducând la comiterea celor mai oribile crime. Toți creștinii sunt expuși acestui pericol. Sfântul Josemaria a scris: „Nu te înspăimânta și nu te descuraja când îți vei descoperi erorile... și ce erori! Luptă ca să le înlături. Și câtă vreme vei lupta, să fii convins că este bine pentru tine să simți aceste slăbiciuni: altfel ai fi mândru. Iar mândria îndepărtează de Dumnezeu.” [15]

Domnul îl folosește pe profetul Natan pentru a-l elibera pe rege din trista situație în care a ajuns. Acesta îi povestește lui David o parabolă de o frumusețe rară, una dintre primele pe care le întâlnim în Biblie. Profetul descrie cum un om bogat care voia să primească un oaspete și, în loc să își folosească propria bogăție, îl jefuiește pe un om sărac de unicul său miel. [16] Când David se mânie pe omul bogat, Natan îi arată că el este, de fapt, omul bogat, iar David a trebuit să își recunoască păcatul: *Am păcătuit împotriva lui Dumnezeu.* [17] Ce ne atrage în mod special atenția în acest episod este nobilul rafinament al lui Natan, prin care îl face pe rege să înțeleagă marele rău comis.

Natan reușește, prin cuvintele sale, să redeștepte conștiința și credința lui David, și îl încurajează să ceară iertarea lui Dumnezeu, care îi este dată odată cu mărturisirea păcatelor în fața Domnului. Este momentul unei noi convertiri, prin care David se apropie chiar și mai mult de Dumnezeu lui Israel. Este un exemplu practic al ideii că, pe drumul spre sfințenie, căderea este mai puțin gravă decât rămânerea la pământ. [18] Potrivit unei vechi tradiții, remușcarea simțită de David este reflectată în Psalmul *Miserere*. În această rugăciune, autorul recunoaște cu sinceritate păcatul pe care l-a comis și mărturisește că acest păcat, mai presus de toate, l-a mâniat pe Creatorul tuturor lucrurilor; și se întoarce spre Dumnezeu cerând ca, prin bunătatea și mila Sa, să îl purifice. [19] Are încredere în mila lui Dumnezeu, este convins că harul Domnului este mai puternic decât propria sa slăbiciune [20] și promite, ca o dovadă a sincerei sale căințe, să își schimbe viața și să îi învețe și pe alții căile Domnului, astfel încât să fie și ei convertiți. [21]

Psalmul reflectă foarte limpede care părea să fie dispoziția interioară a lui David atunci când a realizat magnitudinea păcatului comis. David nu a crezut că totul e pierdut, nici nu a permis căderii sale să îl țină departe de Dumnezeu. În schimb, l-a făcut să se cunoască mai bine, să devină mai umil, și să se ridice, din nou și din nou. Mila Domnului este mult mai mare decât micimea și slăbiciunea noastră, pe care mândria încearcă să le transforme în uriași. „În această aventură a iubirii, nu trebuie să fim deprimăți de eșecurile noastre, nici măcar de cele mai serioase, dacă ne întoarcem la Dumnezeu prin Sacramentul Iertării cu căință și hotărâți să

ne îmbunătățim. Un creștin nu este un colector nervos de rapoarte de bună purtare." [22] Adesea suntem noi, ca să spunem așa, cei care nu suntem gata să ne iertăm pe noi înșine, deoarece am dori să nu cădem niciodată, să fim perfecți și fără greșală.

Dumnezeu ne iubește așa cum suntem. Prin urmare, „ne așteaptă tot timpul, ne iubește, ne-a iertat cu Sângele său și ne iartă de fiecare dată când mergem în fața Lui să îi cerem iertare." [23] El este Tatăl care ne cunoaște mai bine decât o facem noi înșine, și care răspunde slăbiciunilor noastre cu răbdare. Într-adevăr, calea spre sfințenie „este asemenea unui dialog între slăbiciunile noastre și răbdarea lui Dumnezeu: este un dialog care, dacă îl avem, ne va da speranță." [24]

Dumnezeu nu dorește să ne împăcăm cu propriile greșeli. El vrea să mergem plini de încredere pe drumul vieții interioare, fără frica de a cădea, deoarece știm că suntem în mâinile sale. Noi știm că, dacă vom cădea, vom cădea în mâinile Domnului, și cu harul său ne vom ridica din nou – numai să vrem asta. „Răbdarea lui Dumnezeu trebuie să ne determine să avem curajul să ne întoarcem la el, indiferent de cât de multe greșeli și păcate sunt în viața noastră." [25]

David ne este, aici, un exemplu. El i-a oferit Domnului ce dorește mai mult, *o inimă plină de căință*, [26] o inimă iubitoare îndreptată spre el, care își pune toată încrederea în El. Toți credincioșii pot privi la exemplul acestui rege care, cu toate slăbiciunile sale, a fost „un om care se ruga cu pasiune, un om care a știut ce înseamnă să implori și să lauzi." [27]

[1] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 2579.

[2] De la *1 Samuel* 16 la *1 Regi* 2:12.

[3] Benedict XVI, Audiență Generală, 15 februarie 2012.

[4] *1 Samuel* 16:7.

[5] A se vedea *2 Samuel* 5:3.

[6] *2 Samuel* 5:12

[7] Sf. Josemaria, *Es Cristo que pasa*, nr. 46.

[8] *1 Samuel* 17:26, 36.

[9] *1 Samuel* 17:46.

[10] *1 Samuel* 17:37.

[11] Sf. Josemaria, *Drum*, nr. 472.

[12] Sf. Josemaria, *Forja*, nr. 525.

[13] Episcopul Javier Echevarria, *Pastorală pentru „Anul Credinței,”* 29 septembrie 2012, nr. 6.

[14] A se vedea *2 Samuel* 11.

- [15] Sf. Josemaria, *Forja*, nr. 181.
- [16] A se vedea 2 *Samuel* 12:1-14.
- [17] 2 *Samuel* 12:13.
- [18] A se vedea Papa Francisc, Adresă, 7 iunie 2013.
- [19] A se vedea *Ps* 51[50]:3-9.
- [20] A se vedea *Ps* 51[50]:9-14.
- [21] A se vedea *Ps* 51[50]:15-18.
- [22] Sf. Josemaria, *Este Isus care trece*, nr. 75.
- [23] Papa Francisc, *Regina Coeli*, 7 aprilie 2013.
- [24] Papa Francisc, Predică, 7 aprilie 2013.
- [25] Papa Francisc, Predică, 7 aprilie 2013.
- [26] *Ps* 51[50]:19.
- [27] Benedict XVI, Audiență Generală, 22 iunie 2011.

[Înapoi la conținut](#)

Exemple de credință (IV): Profetul Ilie

După Abraham, Moise și David, ne îndreptăm spre una dintre cele mai faimoase personalități din Vechiul Testament: Profetul Ilie. *Catehismul Bisericii Catolice* îl numește „tatăl” profetilor, „generația acelora ce-L caută, a celor ce caută fața Ta, Dumnezeu al lui Iacov” (Ps 24,6)”[1].

Asemenea lui Moise, Ilie s-a bucurat de o legătură deosebită cu Dumnezeu. Ce putem învăța despre o viață de credință de la acest „om al Domnului”, cum este des numit în Scripturi?[2] Vom vedea că Ilie aduce în prim-plan una dintre cerințele credinței: nevoia de a-l adora pe Dumnezeu și doar pe El. Mai mult, viața lui Ilie, *un om cu o natură ca a noastră*,[3] ne arată cum Dumnezeu îi ajută pe cei care se îndreaptă spre El în rugăciune, în special în perioadele grele.

Arată acestui popor că ești Dumnezeu

Ilie Tisbitul a trăit în regatul lui Israel în secolul al VIII-lea î.Hr. Numele său, care înseamnă „Dumnezeul meu este Domnul”, sumarizează rolul principal al misiunii sale: a le aminti oamenilor că este doar un singur Dumnezeu adevărat și că doar El trebuie adorat. Ilie a trebuit să facă exact asta atunci când regele Ahab, sub influența soției sale, Jezebel, a început să adore un zeu străin, iar venerarea Dumnezeului lui Israel și idolatria se practicau în același timp[4]. „Oamenii îl adorau pe Baal, idolul reconfortant de la care credeau că vine darul ploii, și deci căruia i se atribuia puterea de a face câmpurile roditoare și de a da viață oamenilor și animalelor. În ciuda afirmațiilor că îl urmează pe Domnul, un Dumnezeu invizibil și misterios, oamenii căutau, totodată, securitatea unui zeu ușor de înțeles și previzibil, de la care credeau că pot obține roade și prosperitate”[5].

În aceste circumstanțe l-a ales Dumnezeu pe Ilie să le vorbească oamenilor în numele Său. Profetul i-a spus lui Ahab care vor fi consecințele apostaziei sale: *Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, Căruia Îi slujesc, și nu va fi nici rouă, nici ploaie în acești ani decât la cuvântul meu*[6].

Ani mai târziu, când efectele secetei deveniseră dramatice[7], Domnul l-a trimis din nou pe Ilie la rege. Profetul i-a cerut lui Ahab să adune tot poporul lui Israel, împreună cu profeții lui Baal, pe Muntele Carmel. Regele a fost de acord, iar când oamenii s-au adunat, Ilie și-a strigat provocarea: *Eu sunt singurul care am rămas dintre profeții Domnului, iar profeții lui Baal sunt în număr de patru sute cincizeci. Să ni se dea doi tauri. Ei să-și aleagă un taur, să-l taie în bucăți și să-l așeze pe lemnele de pe altar, dar să nu-i dea foc. Iar eu voi pregăti celălalt taur și-l voi așeza*

pe lemne, dar nu-i voi da foc. Apoi, voi să chemați numele dumnezeului vostru, iar eu voi chema numele Domnului. Dumnezeu care va răspunde prin foc, Acela este adevăratul Dumnezeu[8]. Propunerea avea scopul de a arăta tuturor cine era adevăratul Dumnezeu, deoarece păcatul oamenilor nu era uitarea totală a Domnului, ci punerea Lui în aceeași categorie cu alți zei.

Numeroșii profeți ai lui Baal și-au strigat rugăciunea timp de câteva ore, dar nu s-a întâmplat nimic. După aceea, rugăciunea lui Ilie a primit răspuns imediat: din rai s-a coborât foc și a consumat taurul, lemnele, ba chiar și apa pe care profetul a comandat să fie turnată din abundență pe sacrificiu. În fața acestei dovezi, oamenii s-au prăbușit la pământ și au strigat: *Domnul este Dumnezeu, Domnul este Dumnezeu!*[9] Cultul lui Baal, zeul ploii, s-a arătat ca unul fals, iar existența altor zei în afară de Dumnezeu lui Israel, discreditată.

În timpul confruntării, Ilie a acționat cu întreaga încredere dată de credință, încrederea completă care a venit de la siguranța că era în mâinile Celui care este mai puternic decât oamenii și chiar decât natura. Batjocura pe care le-a adresat-o profeților lui Baal când se rugau la zeul lor îi arată încrederea că Domnul va acționa în favoarea sa: *Strigați mai tare, doar este dumnezeu; poate că meditează sau este ocupat sau se află în călătorie; poate că doarme și se va trezi!*[10].

Ilie poate fi numit, pe bună dreptate, profetul primei porunci, care ne cere să credem în Dumnezeu și să îl adorăm, iubindu-L mai presus de toate, având niciun alt dumnezeu[11]. Ilie apără prima consecință a acestei porunci: venerarea numai a Domnului.

Așa cum explica Benedict XVI, „numai în acest mod Dumnezeu este recunoscut pentru ceea ce este, Absolut și Transcendent, înlăturând posibilitatea de a-L plasa la un loc cu alți zei, ceea ce ar nega că este absolut și L-ar relativiza. Aceasta este credința care îl face pe Israel Poporul lui Dumnezeu; aceasta este credința proclamată de bine-cunoscutul text al *Shema Yisrael*: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta” (Dt 6,4-5)”[12].

Această poruncă ne interzice să îl considerăm pe Unicul Dumnezeu ca fiind la același nivel cu alți zei. Chiar dacă au trecut multe secole de atunci, și circumstanțele de acum sunt diferite de cele ale Israelului din vechime, tentația de a-L coborî pe Dumnezeu de la locul Său rămâne la fel de reală.

Privind găsirea altor pasiuni sau preocupări care ocupă primul loc în capul sau inima noastră, putem să îl rugăm pe Dumnezeu să ne reaprindă flacăra credinței și să o pună din nou la lucru, și într-un asemenea mod în care nimic – nicio ființă creată, niciun gând, nicio dorință a sinelui – să nu erodeze dedicația completă pe care I-o datorăm.

Așa cum ne amintise Papa Francisc, „Noi toți, în propriile vieți, conștient și poate, uneori, fără să ne dăm seama, avem o ordine foarte clară a priorităților când este vorba de lucrurile pe care le considerăm importante. Adorarea Domnului înseamnă să Îl punem în locul care trebuie; adorarea Domnului înseamnă că suntem convinși în fața Sa că El este singurul Dumnezeu, Dumnezeul vieții noastre, Dumnezeul istoriei noastre”[13].

Răspunsul lui Ilie ne poate da curaj atunci când trebuie să ne mărturisim public credința, în fața încercărilor – vechi, dar întotdeauna prezente – de limitare a religiei la viața privată. Se încearcă excluderea din viața socială a oricărei referiri la Dumnezeu, ca și când vorbitul despre Dumnezeu i-ar putea ofensa pe unii oameni. Ilie nu s-a mulțumit cu propria credință în Dumnezeu. Pe Muntele Carmel, s-a rugat ca tot poporul lui Israel să știe că Domnul era Dumnezeuul adevărat, cel care convertește inimile oamenilor[14]. Credința nu poate fi ascunsă; este „născută din ascultare și întărită de proclamare”[15]. Credința „implică mărturisire și consacrare publice. Un creștin nu poate să își considere credința drept un act privat”[16].

Ia-mi viața acum, căci nu sunt mai bun decât strămoșii mei!

După holocaustul de pe Muntele Carmel, poporul a recunoscut că Domnul era adevăratul Dumnezeu. Curând după aceasta, regele a fost martor la cum profetul a obținut de la Domnul sfârșitul unei secete[17].

Însă, în momentul celui mai mare triumf al lui Ilie, viața i-a luat o turnură spre rău. Soția regelui, furioasă pe ce făcuse profetul, căuta să îl omoare. Temându-se pentru viața lui, Ilie a fugit în deșert. Acolo, epuizat de călătorie și de amărăciunea pe care trebuia să o fi simțit văzându-se abandonat în fața urii reginei, s-a rugat pentru moarte: *Destul, Doamne! ia-mi viața acum, căci nu sunt mai bun decât strămoșii mei!*[18]

Ilie a fost, pentru mulți ani, singurul martor al lui Dumnezeu în Israel. Tocmai înfruntase patru sute cincizeci de profeți ai lui Baal înaintea întregului popor, sfidând, în același timp, ostilitatea unui rege. Dar acum, în fața amenințărilor Izabelei, a fugit cât mai departe posibil. Ce s-a întâmplat cu încrederea sa? Nu mai era sigur de Dumnezeu, care îl însoțise până atunci cu atât de multe minuni?

Și în viața Sfântului Josemaría au existat momente când, asemenea lui Ilie, a existat frică: de exemplu, în dimineața zilei de 2 octombrie 1936, în primele luni ale Războiului Civil din Spania. Fondatorul se ascundea împreună cu alte persoane în Madrid, când au fost avertizați că locuința urma să fie percheziționată și că, dacă erau găsiți, ar fi putut fi împușcați. A simțit atât „imensa bucurie de fi unit pentru totdeauna cu Sfânta Treime, și claritatea cu care Dumnezeu m-a făcut să văd că nu valoram nimic și că nu puteam face nimic; și deci am tremurat de o frică reală”[19].

Poate că noi nu am trecut printr-o situație atât de deosebită. Ce am experimentat, însă, a fost descurajarea: poate la primirea unor vești proaste, sau când am fost confrunțați cu un aparent eșec apostolic sau dovada propriei nevolnicii. După cum scria și Sfântul Josemaría: „Părinte, mi-ai spus: am în trecutul meu multe, foarte multe rătăciri.

— Știu, ți-am răspuns. Dar Domnul Dumnezeu nostru știe tot și tine și El seama de aceasta. El nu-ți cere decât umilința de a le recunoaște și de a lupta pentru îndreptare, ca să-L poți sluji mai bine cu fiecare zi, printr-o viață interioară mai intensă, în continuă rugăciune, cu pietate, și folosind mijloacele adecvate sfintirii muncii tale”[20].

Așa cum s-a întâmplat cu Ilie, circumstanțele potrivnice ar trebui să ne ducă la a-l chema cu încredere și sinceritate pe Dumnezeu. Atunci este timpul să practicăm

virtutea credinței, împreună cu speranța, virtuți de care avem nevoie în special când suntem în singurătate și cu aparente eșecuri, chiar și mai mult decât în momentele de triumf și aclamații. Rugăciunea lui Ilie, atunci când a simțit cât de disperată îi era situația, a fost foarte plăcută Domnului deoarece a venit dintr-o inimă sinceră și umilă care ardea cu zelul pentru cauza Domnului și era gata să accepte orice Domnul alegea să îi trimită. Iar această rugăciune umilă a primit, rapid, un răspuns. De două ori a trimis Domnul un înger care l-a trezit și l-a îndemnat să mănânce și să bea. *El s-a sculat, a mâncat și a băut; apoi, cu puterea pe care această mâncare i-o dăduse, a mers cale de patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la Horeb, muntele lui Dumnezeu*[21].

Domnul nostru nu îi abandonează niciodată pe cei care lucrează în serviciul Său. Ilie, acel om al lui Dumnezeu, a trăit întotdeauna pentru Domnul, care îl susține în fața adversităților, îl ajută să persevereze, și îi dă mijloacele de care are nevoie să își îndeplinească misiunea. În ciuda tuturor dificultăților și întoarcerilor, viața sa a fost fructuoasă și fericită. Dar profeții lui Baal, care mâncau la curte, s-au gândit poate că, prin flatarea reginei și înclinarea în fața lui Baal, își asigurau o viață liniștită. Și s-a întâmplat chiar invers. Este mai bine să stăm la masa lui Dumnezeu decât la cea a idolilor; este mai bine să fim servitorii lui Dumnezeu decât sclavii păcatului[22].

Nu există o libertate mai mare decât a ști că suntem creaturi, și a-l adora pe Dumnezeu Creatorul nostru. Acesta este cel mai eficient mijloc împotriva idolatriei. „Cei care se înclină în fața lui Isus nu pot și nu trebuie să se prosterneze în fața oricărei autorități pământești, indiferent de cât de puternică ar fi aceasta. Noi, creștinii, ne înclinăm doar în fața lui Dumnezeu”[23].

[1] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 2582.

[2] Vezi 1 Regi 17,18 și 24; 2 Regi 1,9-13.

[3] Jas 5,17.

[4] Vezi 1 Regi 16,31.

[5] Benedict al XVI-lea, Audiență generală, 15 iunie 2011.

[6] 1 Regi 17,1.

[7] 1 Regi 18,5.

[8] 1 Regi 18,22-24.

[9] 1 Regi 18,39.

[10] 1 Regi 18,27.

[11] Vezi Deut 6,14.

[12] Benedict al XVI-lea, Audiență generală, 15 iunie 2011.

[13] Papa Francisc, Predică, 14 aprilie 2013.

[14] Vezi 1 Regi 18,37.

[15] Papa Francisc, Predică, 14 aprilie 2013.

[16] Benedict XVI, Motu Proprio *Porta Fidei*, nr. 10.

[17] Vezi 1 Regi 18,41-46.

[18] 1 Regi 19,4.

[19] Citat de către Episcopul Javier Echevarria, *Memoria del Beato Josemaría*, p. 116.

[20] Sfântul Josemaría, *Forja*, nr. 379.

[21] 1 Regi 19,8.

[22] Vezi Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nn. 34-35

[23] Benedict al XVI-lea, Predică *Corpus Christi*, 22 mai 2008

[Înapoi la conținut](#)

Exemple de credință (V): Maria, model și maestră a credinței

După ce am meditat asupra diferitelor aspecte ale credinței prin contemplarea vieții unor mari figuri ale Vechiului Testament — Abraham, Moise, David și Ilie —, continuăm să parcurgem această istorie a credinței noastre și alături de personajele Noului Testament, unde, cu Cristos, Revelația ajunge la plinătatea și împlinirea sa: „După ce Dumnezeu a vorbit în vechime în multe rânduri și în multe feluri părinților noștri prin profeți, în zilele acestea, care sunt ultimele, ne-a vorbit prin Fiul”[1].

Icoană desăvârșită a credinței

„Când a venit plinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege”[2]. În atitudinea de credință a Preasfintei Fecioare s-a concentrat toată speranța Vechiului Testament în venirea Mântuitorului: „în Maria (...) se împlinește lunga istorie de credință a Vechiului Testament, care cuprinde istoria atâtor femei credincioase, începând cu Sara, femeii care, alături de patriarhi, au fost martore împlinirii promisiunilor lui Dumnezeu și apariției vieții noi”[3]. Asemenea lui Abraham — „părintele nostru în credință”[4]—, care și-a părăsit țara încrezător în promisiunea lui Dumnezeu, Maria se abandonează cu încredere deplină în cuvântul pe care i-l vestește Îngerul, devenind astfel model și mamă a credincioșilor. Fecioara, „icoană desăvârșită a credinței”[5], a crezut că nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu și a făcut posibil ca Cuvântul să locuiască între oameni.

Mama noastră este model de credință. „Prin credință, Maria a primit cuvântul Îngerului și a crezut în vestea că va fi Mama lui Dumnezeu în ascultarea dăruirii sale (cf. Lc 1, 38). La vizita făcută Elisabetei, a înălțat cântarea sa de laudă către Atotputernicul pentru minunile pe care le face în cei ce se încred în El (cf. Lc 1, 46-55). Cu bucurie și cutremur a născut pe unicul său Fiu, păstrând neatinsă fecioria (cf. Lc 2, 6-7). Încrezătoare în soțul său Iosif, L-a dus pe Isus în Egipt ca să-L salveze de persecuția lui Irod (cf. Mt 2, 13-15). Cu aceeași credință L-a urmat pe Domnul în predicarea Sa și a rămas cu El până la Calvar (cf. In 19, 25-27). Prin credință, Maria a gustat roadele învierii lui Isus și, păstrând toate amintirile în inima sa (cf. Lc 2, 19.51), le-a transmis Celor Doisprezece, adunați împreună cu ea în Cenacol pentru a primi Duhul Sfânt (cf. Fap 1, 14; 2, 1-4)”[6].

Preasfânta Fecioară a trăit credința într-o existență pe deplin umană, cea a unei femei obișnuite. „În viața ei pământească nu i-au fost cruțate Mariei nici experiența durerii, nici oboseala muncii, nici clar-obscurul credinței. Acelei femei din popor care, într-o zi, a izbucnit în laude către Isus exclamând: «fericit sânul

care Te-a purtat și pieptul la care ai supt», Domnul îi răspunde: «Mai degrabă, fericiți sunt aceia care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păstrează» (Lc 11, 27-28). Era o laudă adusă Mamei Sale, fiat-ului ei (Lc 1, 38), acel „fie” sincer, dăruit, împlinit până la ultimele consecințe, care nu s-a manifestat în acțiuni spectaculoase, ci în jertfa ascunsă și tăcută a fiecărei zile”[7].

Preasfânta Fecioară „trăiește în întregime din și în raport cu Domnul; este în atitudine de ascultare, atentă să perceapă semnele lui Dumnezeu pe drumul poporului Său; este inserată într-o istorie de credință și de speranță în promisiunile lui Dumnezeu, care constituie țesătura existenței sale”[8].

Maestră a credinței

Prin credință, Maria a pătruns în Misterul lui Dumnezeu Unul și Întreit așa cum nu i-a fost dat niciunei alte creaturi și, ca „mamă a credinței noastre”[9], ne-a făcut părtași la această cunoaștere. „Nu vom aprofunda niciodată destul acest mister de nespus; nu-I vom putea mulțumi îndeajuns Mamei noastre pentru această familiaritate pe care ne-a dăruit-o cu Preasfânta Treime”[10].

Fecioara este maestră a credinței. Întregul parcurs al credinței în existență își are prototipul în Sfânta Maria: angajamentul față de Dumnezeu și conformarea circumstanțelor vieții obișnuite la lumina credinței, chiar și în momentele de întuneric. Mama noastră ne învață să fim complet deschiși voinței divine „chiar dacă este misterioasă, chiar dacă adesea nu corespunde voinței proprii și este o sabie care străpunge sufletul, așa cum va spune profetic bătrânul Simeon Mariei, în momentul prezentării lui Isus la Templu (cf. Lc 2, 35)”[11]. Încrederea ei deplină în Dumnezeul credincios și în promisiunile Sale nu scade, chiar dacă cuvintele Domnului sunt greu sau aparent imposibil de primit.

De aceea, „dacă credința noastră este slabă, să alergăm la Maria”[12]. În întunericul Crucii, credința și docilitatea Fecioarei dau un rod neașteptat. „În Ioan, Cristos îi încredințează Mamei Sale pe toți oamenii și în special pe discipolii Săi: pe cei care aveau să creadă în El”[13].

Maternitatea ei se extinde la întreg Trupul Mistic al Domnului. Isus ne-o dă ca Mamă, ne pune sub grija ei, ne oferă mijlocirea ei. Din acest motiv Biserica îi invită mereu pe credincioși să se îndrepte cu o devoțiune deosebită către Maria.

Fragilitatea noastră nu este un obstacol pentru har. Dumnezeu o ia în calcul și, de aceea, ne-a dat o Mamă. „În această luptă pe care discipolii lui Isus trebuie s-o ducă — toți noi, toți discipolii lui Isus trebuie să purtăm această luptă —, Maria nu-i lasă singuri; Mama lui Cristos și a Bisericii este mereu cu noi. Mereu merge cu noi, este cu noi (...), ne însoțește, luptă alături de noi, îi sprijină pe creștini în lupta împotriva forțelor răului”[14].

Din școala credinței, Fecioara este cea mai bună maestră, pentru că a rămas mereu într-o atitudine de încredere, de deschidere, de viziune supranaturală, în fața a tot ceea ce se întâmplă în jurul ei. Așa ne-o prezintă Evanghelia: „«Maria păstra toate aceste lucruri, meditându-le în inima ei»[15]. Să ne străduim și noi s-o imităm, vorbind cu Domnul, într-un dialog îndrăgostit, despre tot ceea ce ni se întâmplă, chiar și despre cele mai mărunte evenimente. Să nu uităm că trebuie să le cântărim, să le prețuim, să le privim cu ochi de credință, pentru a descoperi Voia lui Dumnezeu”[16]. Drumul credinței sale, deși diferit, este asemănător cu al

fiecăruia dintre noi: sunt momente de lumină, dar și momente de oarecare întuneric față de Voia divină: când L-au găsit pe Isus în Templu, Maria și Iosif „nu au înțeles ceea ce le spusese”[17]. Dacă, asemenea Fecioarei, primim darul credinței și ne punem toată încrederea în Domnul, vom trăi fiecare situație *cum gaudio et pace* — cu bucuria și pacea fiilor lui Dumnezeu.

A o imita pe Maria în credință

„Astfel, în Maria, drumul de credință al Vechiului Testament este asumat în urmarea lui Isus și se lasă transformat de El, intrând să facă parte din privirea unică a Fiului lui Dumnezeu întrupat”[18]. La Buna Vestire, răspunsul Fecioarei rezumă credința ei ca angajament, ca dăruire, ca vocație: „iată slujitoarea Domnului, fie mie după cuvântul tău”[19]. Precum Sfânta Maria, creștinii trebuie să trăim „îndreptați spre Dumnezeu, rostind acest fiat mihi secundum verbum tuum (...) de care depinde fidelitatea față de vocația personală, unică și netransmisibilă în fiecare caz, care ne va face să fim colaboratori la opera de mântuire pe care Dumnezeu o împlinește în noi și în întreaga lume”[20].

Dar cum să răspundem mereu cu o credință la fel de fermă ca a Mariei, fără a ne pierde încrederea în Dumnezeu? Imitând-o, străduindu-ne ca în viața noastră să fie prezentă acea atitudine lăuntrică a ei în fața apropierei lui Dumnezeu: nu trăiește frică sau neîncredere, ci „intră într-un dialog intim cu Cuvântul lui Dumnezeu care i-a fost vestit; nu îl consideră superficial, ci se oprește, îl lasă să pătrundă în mintea și în inima ei pentru a înțelege ce dorește Domnul de la ea, sensul vestirii”[21].

Asemenea Fecioarei, să încercăm să adunăm în inima noastră toate evenimentele care ni se întâmplă, recunoscând că toate provin din Voia lui Dumnezeu. Maria privește în profunzime, reflectează, meditează și astfel înțelege diferitele evenimente din acea înțelegere pe care numai credința o poate da. O, de-ar fi aceasta — cu ajutorul Mamei noastre — răspunsul nostru.

A o imita pe Maria, a ne lăsa conduși de ea de mână, a contempla viața ei ne conduce și la a trezi în cei din jurul nostru — familie și prieteni — o mai mare deschidere către lumina credinței: prin exemplul unei vieți coerente, prin convorbiri personale, de prietenie și de încredere, prin doctrina necesară, pentru a-i ajuta să-L întâlnească personal pe Cristos prin sacramente și practicile de pietate, în muncă și în odihnă. „Dacă ne identificăm cu Maria, dacă îi imităm virtuțile, vom putea face ca Cristos să se nască, prin har, în sufletul multora care se vor identifica cu El prin lucrarea Duhului Sfânt. Dacă o imităm pe Maria, într-un anumit fel vom participa la maternitatea ei spirituală. În tăcere, ca Doamna Noastră; fără să se observe, aproape fără cuvinte, prin mărturia integră și coerentă a unei conduite creștine, prin generozitatea de a repeta fără încetare un fiat care se reînnoiește ca ceva intim între noi și Dumnezeu”[22].

Privind spre Maria, să-I cerem să ne ajute să trăim din credință și să-L recunoaștem pe Isus prezent în viața noastră: credință că nimic nu se compară cu Iubirea lui Dumnezeu care ne-a fost dăruită; credință că nu există imposibil pentru cel care lucrează pentru Cristos și cu El în Biserica Sa; credință că toți oamenii se pot întoarce la Dumnezeu; credință că, în ciuda propriilor mizerii și înfrângeri, ne putem ridica în întregime cu ajutorul Său și al celorlalți; credință în

mijloacele de sfințire pe care Dumnezeu le-a așezat în Opera Sa, în valoarea supranaturală a muncii și a lucrurilor mici; credință că putem readuce această lume la Dumnezeu dacă mergem mereu de mâna Lui. În definitiv, credință că Dumnezeu îl așază pe fiecare în cele mai bune împrejurări — de sănătate sau de boală, de situație personală, de context profesional etc. — pentru ca să ajungem sfinți, dacă răspundem prin lupta noastră zilnică.

„Isus Cristos pune această condiție: să trăim din credință, pentru că apoi vom fi capabili să mutăm munții. Și sunt atâtea lucruri de mutat... în lume și, mai întâi, în inima noastră. Atâtea obstacole în calea harului! Credință, așadar; credință cu fapte, credință cu sacrificiu, credință cu umilință. Pentru că credința ne face creaturi atotputernice: și tot ceea ce veți cere în rugăciune, dacă aveți credință, veți primi (Mt 21, 22)”[23]. Împinși de forța credinței, îi spunem lui Isus: „Doamne, cred! Dar ajută-mă să cred mai mult și mai bine!” Și îndreptăm și această rugăciune către Sfânta Maria, Maica lui Dumnezeu și Mama noastră, Maestră a credinței: „Fericită ești tu, care ai crezut, pentru că se vor împlini cele ce ți-au fost spuse din partea Domnului (Lc 1, 45)”[24]. „Maică, ajută-ne credința!”[25].

[1] *Evr* 1, 1-2.

[2] *Gal* 4, 4.

[3] Francisc, Scrisoare enciclică *Lumen fidei*, 29-VI-2013, nr. 58.

[4] Misalul Roman, Rugăciunea euharistică I.

[5] Francisc, Scrisoare enciclică *Lumen fidei*, 29-VI-2013, nr. 58.

[6] Benedict al XVI-lea, Motu proprio *Porta fidei*, 11-X-2011, nr. 13.

[7] Sfântul Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 172.

[8] Benedict al XVI-lea, Audiența generală, 19-XII-2012.

[9] Francisc, Scrisoarea Enciclică *Lumen fidei*, nr. 60.

[10] Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 276.

[11] Benedict al XVI-lea, Audiența generală, 19-XII-2012.

[12] Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 285.

[13] Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 288.

[14] Francisc, Omilie, 15-VIII-2013.

[15] *Lc* 2, 19.

[16] Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 285.

[17] *Lc* 2, 50.

[18] Francisc, Scrisoarea enciclică. *Lumen fidei*, 29-VI-2013, nr. 58.

[19] *Lc* 1, 38.

[20] Sfântul Josemaría, *Convorbiri*, nr. 112.

[21] Benedict al XVI-lea, Audiența generală, 19-XII-2012.

[22] Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 281.

[23] Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 203.

[24] Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 204.

[25] Francisc, Carta enc. *Lumen fidei*, 29-VI-2013, n. 60.

[Înapoi la conținut](#)

Exemple de credință (VI): Credința sutașului

Relatează sfântul Luca că, după ce a încheiat predica de pe munte, Domnul nostru a intrat în Cafarnaum. „Acolo era un centurion care avea un slujitor bolnav, pe moarte, la care ținea mult. Auzind despre Isus, a trimis la El niște bătrâni ai iudeilor ca să-L roage să vină să-i vindece slujitorul”[1]. Scena este plină de farmec: la începutul vieții publice a Domnului, în timpul slujirii Sale în Galileea, iată că ajunge la El o solie care Îi cere un miracol. O trimite un sutaș – o persoană importantă în cetate –, care are un slujitor grav bolnav și Îi cere să-l vindece.

Trimiterea acestor mesageri este rodul unui sentiment de nevrednicie din partea sutașului: nu se considera vrednic să se prezinte înaintea lui Isus și nici ca Isus să intre în casa lui, care era casa unui „păgân”. Totul face să credem că acel ofițer își formase o înaltă idee despre demnitatea lui Isus și că cunoștea obiceiurile și legile poporului iudeu în ceea ce privește relațiile cu „păgânii”. De aceea, când află că Isus vine spre casa lui, trimite o a doua solie, rugându-L să nu se ostenească să ajungă până acolo. Trimișii Îi transmit Domnului aceste cuvinte pe care Biserica le evocă zilnic în liturgia Sfintei Liturghii: «Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum, sed tantum dic verbo...»[2]. Doamne, „nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu (...). Dar spune numai un cuvânt și slujitorul meu se va vindeca”[3]. Domnul laudă această atitudine și exclamă înaintea mulțimii care Îl însoțește: „Vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit o credință atât de mare”[4]. Când trimișii se întorc acasă, slujitorul este deja vindecat. Sfântul Luca subliniază că Isus S-a minunat de smerenia și de credința centurionului. De data aceasta a fost un „păgân”, adică cineva care nu aparținea poporului ales, cel care a dat exemplu de „credință”, umplând de bucurie inima Domnului.

Un dar rațional

Isus a numit credință comportamentul centurionului, care are multe fațete: încrederea deplină în puterea Domnului, manifestarea simplă a smereniei, mărturisirea publică a demnității Sale. Totul se petrece înaintea mulțimii care Îl înconjoară pe Domnul, fără ca militarul să se rușineze să-și mărturisească „nevrednicia” și să-și arate credința. Isus laudă hotărârea centurionului, în care se unesc smerenia și încrederea în Persoana Sa, împreună cu recunoașterea faptului că El vine din partea lui Dumnezeu. Acestea sunt dispozițiile pe care Biserica dorește să le trezească în noi atunci când ne cere ca, imediat înainte de a ne apropia pentru a primi Sfânta Împărtășanie, să ne adresăm Domnului cu aceste cuvinte, sporindu-ne astfel dispozițiile de credință, de smerenie și de încredere.

Centurionul a auzit vorbindu-se despre Isus și despre puterea Lui de a vindeca; poate că au ajuns la urechile lui unele cuvinte rostite de Domnul în Predica de pe

Munte sau poate că cineva i-a povestit vreun miracol. În orice caz, nu putuse încă să audă multe lucruri, deoarece ne aflăm la începutul vieții publice. Și totuși, puținul care ajunsese până la el a fost suficient pentru a-l face să creadă și să se încreadă în Isus; ceva a oferit inimii sale un motiv suficient pentru a crede în puterea Lui, chiar pentru a întrezări „demnitatea” Domnului.

Credința este un „dar rațional” oferit lui Dumnezeu, deoarece se sprijină pe motive care fac rezonabilă credința; mai mult, care ne spun că trebuie să credem, fiindcă, împreună cu harul lui Dumnezeu, ni s-au dat semne suficiente care ne arată că trebuie să ne încredem în El. Nu credem în absurd, ci în ceva care se află dincolo de inteligența noastră. Și credem pentru că ni se dau motive suficiente pentru a face pasul spre credință într-un mod rațional și cinstit. Credința nu ar fi un dar pe care omul îl oferă lui Dumnezeu dacă nu ar avea aceste două caracteristici: Dumnezeu dorește adeziunea inteligenței noastre la cuvântul Său, nu anularea rațiunii; dorește deschiderea ei spre adevăr, nu orbirea ei prin aderarea la absurd. Scrie sfântul Irineu: „de vreme ce, de la început, omul a fost înzestrat cu liber arbitru, Dumnezeu, după a Căruia imagine a fost făcut, i-a dat mereu sfatul de a persevera în bine, care se desăvârșește prin ascultarea de Dumnezeu. Și nu numai în privința faptelor, ci și în privința credinței, Domnul a respectat libertatea și liberul arbitru al omului... după cum se vede din cuvintele lui Isus adresate centurionului: Mergi, fie ție după credința ta”[5].

Credința este un act uman care îl desăvârșește pe om ca atare, iar acest lucru nu ar fi așa dacă l-ar face să acționeze împotriva rațiunii. Credința nu este o involuție a inteligenței, ci o deschidere spre adevăr pe calea încrederii în Cel care ni-l propune. Această încredere este esențială pentru ca credința să fie rațională. În cazul credinței teologale, este vorba despre o adeziune care i se datorează lui Dumnezeu și numai Lui. „Credința este, înainte de toate, adeziunea personală a omului la Dumnezeu; este, în același timp și inseparabil, asentimentul liber la tot adevărul pe care Dumnezeu l-a revelat. În calitate de adeziune personală la Dumnezeu și la adevărul pe care El l-a revelat, credința creștină diferă de credința într-o persoană umană. Este drept și bun să ne încredințăm cu totul lui Dumnezeu și să credem în mod absolut ceea ce El spune”[6]: „este rațional să avem credință în El, să ne întemeiem siguranța pe cuvântul Său”[7].

O inimă simplă

Credința este un dar rațional oferit lui Dumnezeu, dar „raționalitatea” credinței nu justifică ceea ce s-ar putea numi „o inimă neîncrezătoare”, „o inimă împietrită”, care are nevoie de prea multe motive pentru a crede. Vedem acest lucru în atitudinea Domnului față de cei care nu ajungeau să accepte Învierea Sa, în ciuda mărturiilor sigure care le ajungeau. Relatează sfântul Marcu că Domnul „li s-a arătat celor unsprezece pe când stăteau la masă și i-a muștră pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu i-au crezut pe cei care Îl văzuseră înviat”[8], adică nu au dat crezare mărturiei celor care L-au văzut pe Domnul înviat înaintea lor. Muștrarea pentru necredința și împietrirea inimii acestor ucenici arată bine importanța unei inimi deschise credinței și constituie un contrapunct exemplar care scoate în evidență figura centurionului, cu deschiderea sa simplă și necomplicată față de credință.

Pentru a crede, sunt foarte importante smerenia și simplitatea inimii, pentru că în inimă „ne deschidem față de adevăr și față de iubire și lăsăm ca ele să ne atingă și

să ne transforme în profunzime”[9]. Credința implică întreaga persoană, deoarece este, înainte de toate, încredere în Dumnezeu care Se revelează și încredere și în Cel care a dat mărturie prin cuvântul și viața Sa și continuă să o dea prin Biserica Sa: Isus Cristos. Această încredere, esențială în credință, implică nu numai inteligența, ci și inima, „tocmai pentru că credința se deschide spre iubire”[10]. Citim în Scrisoarea către Romani: Pentru că dacă mărturisești cu gura ta că „Isus este Domnul” și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci cu inima se crede pentru a dobândi dreptatea, iar cu gura se mărturisește credința pentru mântuire[11].

Credința este un dar oferit lui Dumnezeu, pentru că înseamnă a ne încrede în El. Dorința exagerată de siguranță, care izvorăște dintr-o predispoziție interioară spre neîncredere, este un obstacol grav pentru credință, care are un dublu caracter de dar. Mai întâi de toate este darul lui Dumnezeu pentru om, adică harul; apoi este și răspunsul omului către Dumnezeu, dăruirea de sine într-o deschidere plină de încredere: „Pentru a da răspunsul credinței este necesar harul lui Dumnezeu, care ne precedă și ne ajută, împreună cu ajutorul interior al Spiritului Sfânt, care mișcă inima, o îndreaptă spre Dumnezeu, deschide ochii minții și le dă tuturor bucuria de a primi și de a crede adevărul. Iar pentru ca înțelegerea revelației să devină mai profundă, același Spirit Sfânt desăvârșește neîncetat credința prin darurile Sale”[12].

Totul este posibil pentru cel care crede

Este o credință plină de încredere cea care face posibile „miracolele”, mai ales în apostolat. Sfântul Josemaría nota deja în Drum: „«Omnia possibilia sunt credenti» — Totul este cu puțință pentru cel ce crede. — Sunt cuvintele lui Cristos. — Ce faci, de ce nu spui cu apostolii: «Aduge nobis fidem» — Mărește-mi credința?”[13]. De aceea, în fața dificultăților, obișnuia să repete: „Ecce non est abbreviata manus Domini – brațul lui Dumnezeu, puterea Lui, nu s-a micșorat!”[14]. Și, cu alt prilej, scria: „Că ești... un nimic. — Că alții au clădit și clădesc acum minuni de organizare, de presă, de propagandă. — Că au toate mijloacele, în timp ce tu nu ai niciunul?... Bine: amintește-ți de Ignățiu: Ignorant, printre doctorii din Alcalá. — Sărac, foarte sărac, printre studenții din Paris. — Prigonit, calomniat... Acesta este drumul: iubește și crede și — suferă! —: Iubirea ta și Credința ta și Crucea ta sunt mijloacele sigure pentru a clădi și a da eternitate năzuințelor de apostolat pe care le porți în inimă”[15].

Sunt cuvinte scrise de sfântul Josemaría la începuturile Opus Dei, în mijlocul unor împrejurări uneori omeneste dificile, care păreau să facă imposibil ceea ce Dumnezeu îi cerea. Cuvintele și exemplul său ne pot ajuta atunci când greutatea slăbiciunii noastre devine deosebit de evidentă și pare că ceea ce Dumnezeu îi cere fiecăruia este aproape imposibil. În acele momente, este necesar să ne îndreptăm atenția spre inima noastră și să-i cerem Domnului o inimă simplă, care nu pretinde siguranțe omeneste, o inimă asemenea celei a centurionului din Cafarnaum. O inimă care, fiind deschisă față de Dumnezeu, este capabilă să se dăruiască cu generozitate celorlalți, cu certitudinea pe care o dă credința în iubirea lui Dumnezeu și cu siguranța pe care o dă speranța.

- [1] Lc 7,2-3.
- [2] *Misalul Roman*, ritul Împărtășaniei. Cf. Mt 8,8.
- [3] Lc 7,6-7.
- [4] Lc 7,9.
- [5] Sfântul Irineu din Lyon, *Adversus haereses*, XXXVII, 1.5.
- [6] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 150.
- [7] Francisc, Scrisoare enciclică *Lumen fidei*, 29-VI-2013, nr. 23.
- [8] Mc 16,14.
- [9] Francisc, Scrisoare enciclică *Lumen fidei*, 29-VI-2013, nr. 26.
- [10] Francisc, Scrisoare enciclică *Lumen fidei*, 29-VI-2013, nr. 26.
- [11] Rom 10,9-10.
- [12] Conciliul Vatican II, Const. dogm. *Dei Verbum*, nr. 5.
- [13] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 588.
- [14] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 586.
- [15] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 474.

[Înapoi la conținut](#)

Exemple de credință (VII): Sfântul Petru și drumul credinței

În capitolul anterior consideram cum viața Preasfintei Fecioare este model de credință pentru orice creștin, deoarece existența ei a fost mereu orientată spre Dumnezeu și spre împlinirea Voinței Sale. De asemenea, „păstrând toate acestea în inima ei (cf. Lc 2,19.51), le-a transmis celor Doisprezece, adunați împreună cu ea în Cenacol pentru a primi pe Duhul Sfânt (cf. Fap 1,14; 2,1-4)”[1]. Întăriți de exemplul și de apropierea Fecioarei, apostolii au știut să dea o mărturie curajoasă și rodnică de credință, răspândind Evanghelia în toată lumea.

Totuși, înainte de acel moment, apostolii au trebuit să parcurgă un drum lung și să se maturizeze în credință. În timp ce Îl însoțeau pe Domnul pe acest pământ, generozitatea lor – lăsaseră totul pentru a-L urma pe Isus – era compatibilă cu o credință slabă sau, uneori, excesiv de umană, așa cum Însuși Domnul le-a reproșat în unele ocazii[2]. Să ne îndreptăm acum privirea spre apostoli și, în mod special, spre Sfântul Petru, capul colegiului apostolic, pentru a-l însoți pe drumul său spre maturitatea credinței. Va fi o nouă ocazie de a primi invitația permanentă „la o convertire autentică și reînnoită la Domnul, unicul Mântuitor al lumii”[3].

Drumul credinței

Citind Evanghelia, aflăm că, după înmulțirea pâinilor, Domnul le poruncește apostolilor „să treacă înainte pe celălalt țărm, până va da drumul mulțimilor”[4]. Apostolii se urcă atunci într-o barcă și încep să traverseze marea Tiberiadei, lăsându-L în urmă pe Domnul, care rămâne să se roage. Relatarea evanghelică subliniază această separare dintre Isus și ucenici: „între timp, barca se depărtase de țărm multe stadii, fiind bătută de valuri, căci vântul era potrivnic”[5].

Nu este greu să ne imaginăm amestecul de sentimente din inimile apostolilor. Tocmai fuseseră martorii unui mare miracol: hrănirea a peste cinci mii de oameni cu doar cinci pâini și doi pești. Și minunea se petrecuse chiar în mâinile lor, în timp ce împărțeau puținul pe care îl aveau: fusese suficient să asculte de Isus. Dar bucuria și entuziasmul acelui moment se risipiseră. Acum, câteva ore mai târziu, se aflau fără Isus și luptau cu furtuna.

Isus este, aparent, departe. Sfântul Ioan Gură de Aur comentează acest pasaj arătând că, lăsându-i să meargă singuri înainte, Isus vrea să trezească „în ucenicii săi o dorință mai mare și o amintire continuă de El însuși”[6]. Să-i facă să înțeleagă că depărtarea fizică este doar aparentă, pentru că El vrea – și poate! – să fie mereu aproape de ucenicii săi. Și de aceea, „în a patra strajă a nopții a venit la

ei umblând pe mare”[7]. Cum era posibil? Cine putea merge pe mare, dacă nu Cel care este Creatorul universului? Acela despre care Duhul Sfânt vestise mai înainte prin fericitul Iob: „El singur a întins cerurile și umblă pe valurile mării”[8]. Cei din barcă se înpăimântă și strigă: „Este o nălucă!”[9]: nu se așteptau la această apariție; încă nu știau că El vrea și poate să fie lângă ei oriunde s-ar afla. Isus îi liniștește: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți”[10].

În acel moment se manifestă caracterul lui Petru. Auzind aceste cuvinte, cere să facă ceva imposibil prin natura sa: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe apă”[11]. Cererea contrastează cu panica din barcă și arată iubirea și credința prințului apostolilor. Vrea să ajungă cât mai repede la Domnul. Isus, sprijinindu-se pe această dorință, îl cheamă: „Vino!”[12]. Asta așteaptă Dumnezeu de la noi: o inimă promptă, doritoare, chiar dacă este slabă. Ca în toate lucrările minunate pe care Dumnezeu le face în oameni, are nevoie de puținul nostru, așa cum s-a întâmplat cu pâinile și peștii.

Apostolul vrea să ajungă cât mai repede la Domnul, să se simtă în siguranță lângă El, dar nu știe bine ce cere. Iubirea îl face să se arunce pe apă și începe să meargă; însă curând lasă frica să-i cuprindă inima și începe să se scufunde[13]. De ce această schimbare? De ce se teme, văzând că Isus își împlinește cuvântul? Evanghelia spune că frica a apărut „văzând că vântul era puternic”[14], suficient pentru a se îndoii că poate rămâne în picioare pe marea învolburată. Petru se teme să nu cadă și să se înece. Este ca și cum ar pierde din vedere că miracolul este posibil doar pentru că Isus l-a chemat și îl susține. Caută alte siguranțe, inclusiv în propria forță. Iar când își dă seama că această încredere este nefondată, încetează să creadă în cuvântul lui Isus și începe să se scufunde.

În viața creștinului, o parte importantă a drumului spre maturitatea credinței constă în a învăța să ne încredem numai în cuvântul lui Isus, fără a ne lăsa micșorați de conștiința propriilor limite. „Ai văzut? – Cu El ai putut! De ce te miri? Convinge-te: nu ai de ce să te mire. Încrezându-te în Dumnezeu – cu adevărat! – lucrurile devin ușoare. Și, în plus, se depășește mereu limita a ceea ce ne imaginăm”[15], pentru că El face lucrurile „mai înainte, mai mult și mai bine”[16].

Totuși, în ciuda îndoielilor, Petru ne oferă o lecție: credința și încrederea lui pot fi umbrite de teamă, dar face un ultim efort și se aruncă în brațele lui Isus: „Doamne, salvează-mă!”[17]. Iar Isus răspunde imediat: îl prinde, îl duce în barcă[18] și „se face liniște pe mare. Și toți rămân uimiți”[19]. Este uimirea în fața minunilor lui Dumnezeu, uimirea plină de bucurie a acțiunii harului și a Duhului Sfânt. De aceea, cum ne învață Papa, în fața păcatului, nostalgiei și fricii, este necesar „să privim la Domnul, să-L contemplăm: suntem slabi, dar trebuie să fim curajoși în slăbiciunea noastră”[20], pentru că Domnul ne așteaptă mereu. „Îi este de ajuns un zâmbet, un cuvânt, un gest, puțină iubire pentru a revărsa din belșug harul său în sufletul prietenului”[21]. Trăind experiența propriei noastre slăbiciuni, să ne îndreptăm către Domnul: „întinde-Ți mâinile din înălțime: mântuiește-mă, scapă-mă de apele năvalnice”[22].

Fără să ne descurajăm

Petru a primit o lecție. S-a îndoit și, în același timp, a descoperit că iubirea și credința lui nu sunt atât de puternice pe cât credea. Numai prin aceste lecții apostolul va putea să se cunoască mai bine și să-și dea seama că iubirea lui este

imperfectă, că încă se gândește prea mult la sine: „Primii Apostoli, când Domnul i-a chemat, se aflau lângă barca veche și lângă plasele rupte, pe care le cârpeau. Domnul le-a spus să-L urmeze; iar ei, «statim» – imediat, «relictis omnibus» – lăsând toate, totul!, L-au urmat... Și se întâmplă uneori ca noi – care dorim să-i imităm – să nu ajungem să lăsăm totul și să ne rămână o atașare în inimă, o greșală în viața noastră, pe care nu vrem să o tăiem, pentru a i-o oferi Domnului”[23].

„Cine este Acesta, că și vânturile și marea Îl ascultă?”[24]. În ciuda limitărilor evidente ale oamenilor, Cristos, prin prezența Sa, prin cuvintele și prin faptele Sale, stimulează iubirea și credința celor pe care apoi îi va trimite în toată lumea. La Cezareea lui Filip, Petru mărturisește limpede că Isus este Mesia cel făgăduit și că este Fiul lui Dumnezeu: „Tu ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu”[25]. Dar trebuie să ținem cont că „atunci când și-a mărturisit credința în Isus, nu a făcut-o datorită capacităților sale umane, ci pentru că fusese cucerit de harul pe care Isus îl răspândea, de iubirea pe care o simțea în cuvintele Sale și o vedea în gesturile Sale: Isus era iubirea lui Dumnezeu în persoană!”[26].

Totuși, mărturisirea lui Petru nu înseamnă că credința lui era deja desăvârșită. De fapt, puțin mai târziu, îl vedem pe Petru încercând să-L îndepărteze pe Isus de Pătimire[27], atrăgându-și pentru aceasta mustrea Învățătorului. Viața de credință poate crește mereu. Petru va continua să lupte împotriva fricii, împotriva unei viziuni prea omenești asupra misiunii sale, împotriva unei anumite neînțelegeri a valorii crucii și a suferinței. Va ajunge chiar să întrebe despre o posibilă răsplată pentru cei care, ca el, au lăsat totul pentru a-L urma pe Domnul[28], se va înfricoșa pe Tabor și, chiar, Îl va renega pe Domnul[29]. În toate aceste situații, Principele Apostolilor va ști să se întoarcă la Isus. Va primi muștrările Sale, va căuta privirea Lui, se va încrede în milostivirea Lui. Credința este un drum de umilință, care presupune „a se încredința unei iubiri milostive, care primește și iartă mereu, care susține și călăuzește existența, care se arată puternică în capacitatea ei de a îndrepta ceea ce este strâmb în istoria noastră”[30]. Credința este cunoaștere adevărată, lumină, care ne face și conștienți de propria micime și distruge concepțiile false și autoînșelările. Credința ne face smeriți și simpli: pregătește acea materie primă de care Dumnezeu are nevoie pentru a ne face sfinți, pentru ca să-L ajutăm să transforme lumea. Și astfel, „Petru trebuie să învețe că este slab și că are nevoie de iertare. Când, în cele din urmă, îi cade masca și înțelege adevărul inimii sale slabe de păcătos credincios, izbucnește într-un plâns de căință eliberator. După acest plâns este deja pregătit pentru misiunea sa”[31].

A constata slăbiciunea noastră personală și a ne da seama că credința noastră nu este atât de puternică pe cât ne-am dori nu trebuie să ne îngrijoreze. Domnul vrea toată inima noastră și nu Îl deranjează faptul că este slabă. Dumnezeu Se mulțumește cu ceea ce Îi putem da. Într-un anumit sens, am putea spune că aceasta este tocmai ultima lecție pe care Isus i-o dă lui Petru. După înviere, Domnul iese în întâmpinarea apostolilor pe malul mării Tiberiadei. Și acolo îl întreabă pe Petru de trei ori: „Simone, fiul lui Ioan, mă iubești mai mult decât aceștia?”[32]. Întrebările îi amintesc apostolului de tripla sa renegare și se întristează în fața insistenței lui Isus, ca și cum Acesta nu ar mai avea încredere în el. Dar, în cele din urmă, înțelege: lui Isus îi este de ajuns iubirea pe care Petru este capabil să i-o ofere. O iubire poate imperfectă – deși trebuie să fi fost mult mai mare decât ne putem imagina, datorită măreției inimii și minții pescarului

din Galileea –, dar Dumnezeu Se adaptează, ca să spunem așa, la capacitatea fiecăruia de a iubi, iar aceasta ne face capabili să-L urmăm pe Cristos până la capăt.

„Din acea zi, Petru L-a «urmat» pe Învățător cu conștiința clară a propriei sale fragilități; dar această conștiință nu l-a descurajat, pentru că știa că poate conta pe prezența Celui Înviat alături de el. De la entuziasmul ingenuu al adeziunii inițiale, trecând prin experiența dureroasă a negării și a plânsului convertirii, Petru a ajuns să se încreadă în acel Isus care S-a adaptat la slaba lui capacitate de iubire. Și astfel ne arată și nouă drumul, în ciuda întregii noastre slăbiciuni. Știm că Isus Se adaptează la slăbiciunea noastră. Noi Îl urmăm cu săraca noastră capacitate de iubire și știm că El este bun și ne primește. Petru a trebuit să parcurgă un drum lung până să devină un martor de încredere, „piatră” a Bisericii, fiind mereu deschis acțiunii Duhului lui Isus”[33].

Să apelăm în fiecare zi la Sfântul Petru, cu mai multă credință și admirație, pentru ca să mijlocească pentru noi: Sancte Petre, ora pro nobis!

[1] Benedict al XVI-lea, Motu proprio *Porta fidei*, 11-X-2011, nr. 13.

[2] Cf. *Mt* 6, 30; 8, 26; 16, 8; 17, 20; *Lc* 12, 28.

[3] Benedict al XVI-lea, Motu proprio *Porta fidei*, 11-X-2011, nr. 6.

[4] *Mt* 14, 22-23.

[5] *Mt* 14, 24.

[6] Sf. Ioan Gură de Aur, *In Matthaeum homiliae*, 50, 1.

[7] *Mt* 14, 25.

[8] Cromatiu de Aquileia, *In Matthaei Evangelium tractatus*, 52, 2.

[9] *Mt* 14, 26.

[10] *Mt* 24, 27.

[11] *Mt* 14, 28.

[12] *Mt* 14, 29.

[13] Cf. *Mt* 14, 30.

[14] *Mt* 14, 30.

[15] Sf. Josemaría, *Brazdă*, nr. 123.

[16] Sf. Josemaría, *Brazdă*, nr. 462.

[17] *Mt* 14, 30.

- [18] Cf. *Mt* 14, 31-32.
- [19] Francisco, Omilie, 2-VII-2013.
- [20] Francisco, Omilie, 2-VII-2013.
- [21] Sf. Josemaría, *Calea Crucii*, stațiunea a V-a.
- [22] *Ps* 144 [143], 7.
- [23] Sf. Josemaría, *Forja*, nr. 356.
- [24] *Mt* 8, 27.
- [25] *Mt* 16, 16.
- [26] Francisco, Angelus, 29-VI-2013.
- [27] Cf. *Mt* 16, 22.
- [28] Cf. *Mt* 19, 27.
- [29] Cf. *Mt* 26, 33-35.
- [30] Francisco, Scrisoarea enc. *Lumen fidei*, 29-VI-2013, nr. 13.
- [31] Benedict al XVI-lea, Audiență generală, 24-V-2006.
- [32] *Jn* 21, 15.
- [33] Benedict al XVI-lea, Audiență generală, 24-V-2006.

[Înapoi la conținut](#)

opusdei.org

www.opusdei.org